

CSALÓKA PÉTER

Hát egyszer vót egy szegény ember. Hát szóval ez a szegény ember mindenkit becsapott, aki csak a világon él. Nemhogy aki él, hanem aki űneki jó napot köszönt, és ha az elfogadta, az már be vót csapva. Hát ezért az izéér(t) elnevezték Csalóka Péternek.

Hát osztán történt egy alkalommal, hogy ű bent a kocsmába evett-ivott, és arra vetődött két katonatiszt. Amikor azok beléptek, odaköszöntek nekik, el is fogadták. Hát mikor osztán, mondom, ezök beléptek, aztán odaköszöntek neki, ű meg kiment a kocsmábú(l), és csak annyit szólt a vendéglősnek:

— Ugy-e, vendéglős úr, meg van fizetve, amit ettem és ittam?

— Hálá Istennek, meg van fizetve becsületesen. Elmehet! . . .

Ja, má(r) egy kis tévedés van, mert a sapkát vágta földhön, és akkor mondta, hogy meg van fizetve.

Ez a két tiszt meg látta, és azt mon(d)ták egymás közt:

— Nézzed, pajtás! Fő(l)dhöz vágta a sapkáját, és azt mondja, megfizette, amit evett-ivott. Hát most menjünk utána, és megvegyük tüle a sapkát! Maj(d) melyen jó lösz az nekünk, mer(t) megfizeti, amit eszünk vagy iszunk.

Ki is mentek utána, megszólítják:

— Te, Pétör! Nem adnád el azt a sapkát?

— Hát dehogynem!

— Hát hogy adod?

— Háromszáz forintér(t) odadom.

Hát a tiszték kifizették. Akkor a pénzzel a Péter elbalagott, a sapkát meg ott hagyta.

Na, akkor visszamentek a kocsmába:

— Na mos(t), pajtás, igyunk! Majd nem köll fizetni, majd megfizeti a sapka.

Pedig már megfizették, háromszáz forintot adtak érte. Hát osztán isznak, csak isznak. Hát má(r) az idő estefelé van, el is köllene menni. Az(t) mondja neki a másik:

— El ám, de fizetni is köll.

— Nem köll ott fizetni, maj(d) megfizeti a sapka.

Fogta az egyik, fő(l)dhöz vágta a sapkát. Beszól a vendéglősnek:

— Ugye, vendéglős úr, meg van fizetve, amit megettünk és ittunk?

A vendéglős akkor tekintett egyet, hogy:

— Még nem is számoltunk. Előbb számoljunk össze és fizessenek! Akkor mehetnek, ahunnan gyüttek.

Azt mondja neki a pajtása, a másik, szóval:

— Te, pajtás! Te nem tudod a fő(l)dhöz vágni! Majd én vágom a fő(l)dhöz.

Kapta, odavágta a fő(l)dhöz. A sapka e(l)repedt, kirepedt. Azt mondja:

— Na, ugy-e, vendéglős úr, meg van fizetve, amit ettünk, ittunk?

Azt mondja a vendéglős:

— Előbb számoljunk össze és fizessenek, és akkor mehetnek Isten hírével.

Persze a sapka kirepedt és látták, hogy ebbű(l) nincs semmi. Összeszámó(l)tak, körü(l)belü(l) a számla is kitett annyit, amennyit a sapka is kóstá(l)t.* Így hát meg köllött nekik fizetni. Amikor kifizették, azt mondja egyik a másiknak:

* amennyibe a sapka került.

— Pajtás, te pajtás! Mos(t) megfizettünk. Hanem, elmenjünk most a Péterhöl. Adja vissza a pénzt, mer(t) becsapott bennünket!

A Pétör meg tudta, hogy be vannak csapva. (Ak)kó(r) mikor elment haza, azt mondta a feleséginek, hogy ű most kimén megnízni az árpavetést. Hát a Pétör kiment a határba.

A tiszték meg elmennek a házához. Odaérnek, hát a felesége maga van. Kérdözik a feleségit:

— Hol van a Pétör?

— Elment ki a határba, megnízi az árpavetést. Hát mit akarnak vele?

— Becsapott bennünket így meg így.

— Hát arrú(l) én nem tehetek, de nincs itthon. Hanem hát ballagianak ki a határba, maj(d) megtalálják ott kint a földön!

Mennek aztán a tiszték a határon körösztü(l). A Pétör észrevette, hogy gyűnnek. Hát ű má(r) tudta, hogy majd a pé(n)zé(rt) gyűnnek, hogy becsapta űket. A földjébe(n) meg vót egy görbe, dú(l)t fa. Akkor odaá(l)t a görbe fa alá, nekivetette a vállát.

Odaérnek a tisztök, odaköszönnek. El is fogadta Pétör:

— Má megin(t) be lösztök csapva!

Hát azt mondja a Pétör:

— Hát mi járatba(n) vannak? — Mintha má(r) nem tudta vóna, pedig tudta ű nagyon jó(l)!

— Hát becsaptál bennünket a sapkával, add vissza a pénzt!

— Tudom, el is ösmeröm, de nálam pé(n)z most nincsen. Visszahozom én a pé(n)zt, de nálam pénz most nincsen.

— No, hát akkor gyere haza, és a pénzt add ide!

— Hja, uraim, én most nem birok hazamenni, mer(t) azér(t), hogyha én most itt hagyom ezt a fát, dúlőfélbe(n) van, agyonnyomi az árpát. Hát nekem ez(t) tartani kell.

Hanem ha lesznek o(ly)an szívesek az urak, hogy tartják, én majd elmegyek haza, és meghozom a pénzt.

Hát persze lóháton vótak, az egyik mindjárt leugrik a lórú(l), mer(t) az(t) mondta neki a Pétör . . . igaz, mikó(r) leugrott a lóru(l):

— Hát úgy látom, a lovára nincs szükség, ha tartják a fát. A lovára nincs szükség, hát sajnálnám az urakat, hogy olyan sokáig ne tartsák a fát, hanem ráülnék a lóra, és hamarább visszagyünnék, mint gyalog menjek.

Ezzel leugrott a másik is a lórú(l), nyújtja neki:

— Ez jobb nyerges, mint a pajtásomé, hamarább mehet rajta.

Ezzel osztán a Pétör:

— No, most álljonak a fa alá!

Odaá(ll)tak a fa alá, ű meg elment.

Hát mikor megy az úton, gyün egy lúkereskedő. Meglátta a kereskedő, hogy mén azon a lóval, megtetszött neki, ugye. Azt kérdözi tüle a kereskedő:

— Ugy-e, atyafi, nem adnád el ezt a lovat?

— Hát dehogynem, oda(a)dom.

— Hát mi az ára, mit kérsz érte?

— Hát, háromszáz forintér(t) oda(a)dom.

De megjegyzőm, hogy még a kereskedővel nem találkoztott, a lónak a farka már a zsebjibe(n) vót. Levágta a ló farkát, és a zsebjibe tette. Hát akkor ahogy talá(l)kozott a kereskedővel, nekiadta a lovat. Persze a kereskedő elment. Hát ű tudta ott a határba(n) a járást. Mi(t) csináljon most?

Vót ott azon a közelibe(n) egy sánc. A sánc ki vót ájva, és sok víz vót benne, meg sár, sár a(z) jobban. Odabalagott ű a sáncpartra, oszt leű(l)t. Gondóta magába(n): Maj(d) gyünnek értem. Hát ott ült a parton, a sáncparton.

Egyszer hát estefelé a tiszték má(r) kezdnek zúgolódní, hogy nem gyün a Pétör, má sokáig gyün. Az(t) mondja neki a másik:

— Te, pajtás, én úgy veszöm észre, hogy ez minket megen becsapott.

— Mirú(l) gondolod?

— Arrú(l), hogy má(r) gyalog is meggyühetött vóna, nem lóháton, ennyi idő óta.

Hát megunták a várast, ájde, most elmennek utána! Jó(l) van, de akkó(r) má(r) csak egy ló van. Most egyre kell ú(l)ni mind a kettőjüknek, a másikat elvitte a Pétör.

Amint mennek az úton, valahogy az egyik észrevette, hogy ott ül egy ember. Nem tudta az(t), hogy ű van ott, csak látta, hogy ott ül egy ember.

Jó, de hát ez nehogy elmaradjon, mer(t) akkor má(r) nem esik talpra, hogy mikor ű odaért a sáncpartra, a Pétör, talá(l)t ott a sáncparton a közelibe(n) egy nagy termés-küvet. És azt a ló farkát, akit ű levágott, rátekergette erre a termés-küve, rákötözte. Akkor belehempergette a sáncba. Persze a ló farkának a hegyit, mer(t) a kő az elsüllyedt a sárba, a víz, sár vót belől, a ló farkát meg kihagyta, ő meg fölű(l)t a partra.

Mikor osztán jönnek ezök a tisztök, hogy észrevötték, hogy ott van, azt mondta az egyik:

— Te, pajtás, nízzed csak! Ott ül egy ember. De én úgy nízöm, hogy az a Pétör.

— Az lehetetlen! Huva tette vóna a lovat? Lóval együtt nem lehet neki becsapni, hát akkor hová tette?

— De én ösmerem, én látom, hogy az a Pétör.

— Hát gyere, menjünk, nízük meg!

Mikor odaérnek, hát csakis a Pétör.

— Hát, Pétör, hol a pénz? Hol a ló?

— Jaj, uraim, hagyjanak békébe! Hát tudják, sajnáltam, hogy sokáig tartják a fát, és én akartam mielőbb visszagyünni. Gondoltam, hogy nem kerülök annyira, hogy nem megyök az úton, hanem ezön körösztü(l) a határnak neki-vágtam, az igyenös úton. Mondok, hamarébb visszagyüvök. Egysző(r) amint gyüvök, itt vót előttem a sánc. Hát most

megint visszamenjek az útra? Az meg még tovább lesz. Bízom benne, hogy mivel katonaló, körösztű(l)ugri ezt a sáncot. És amint ugratni akartam, a ló beleesött, és annyira beleverte magát ebbe a sárba, hogy nem bírom kihúzni. Ha nem hiszik a tiszt urak, csak a farka van kint, annyira beleízé(l)t a sárba. Úgy bekeverte magát a sárba, csak a farka van kinn.

— Na, hát gyerünk, maj(d) mi is segítünk. Megpróbá(l)juk kihúzni.

Beleugrottak a sáncba, persze nagy vót a sár. A ló farkát oda(a)dta ennek a két tisztnek, hogy ők erősebbek, majd kihúzzák, majd ű lenyúl, oszt úgy segít valamit. Persze a Pétör ráát arra kűre, aztán mindég lefele nyomta. Hát ez a két tiszt már majd belefáradtak, megizzadtak. Próbálik, hát nem birnak vele, meg se mozdul. Mert persze a Pétör mindég lefelé nyomta, amint rajta á(l)t.

— Hát mos(t) má(r) ebből nincs semmi, pihenjünk!

Hát amint megá(l)tak, ez a két tiszt összebeszé(l)tek:

— Te, pajtás, mos(t) nincs ett senki, csak mink vagyunk hárman. Ez többet meg nem csal senkit. Hallgass rám! Mos(t) fogjuk a Pétört, és bekössük ebbe a zsákba.

Megfogták a Pétört, beledugták a zsákba, és zsák száját bekötötték, hogy ki ne gyühessön. Akkor a Pétört valahogyan kihúzták a partra, és rávették a ló hátára.

— No, pajtás, ez többet meg nem csal senkit, mert ha megyünk a Dunán át a hídon, belédobjuk a Dunába, hogy vigye el a víz.

Evvél megindú(l)tak. Mikor megindú(l)tak, ez meg elkezd a zsákba kajabá(l)ni:

— Akarnak vinni Liptóba vicispánnak, én mög nem akarok menni. Nem is mék. Minek menjek? Én nem leszök Liptóba(n) vicispán!

De osztán amint ezt elkezd(d)te, mindég ezt kajabálta, amint mentek az úton, de mindég kajabálta.

Hát egyszer beértek egy faluba. De ű csak mindég kaja-

bálja, ű nem mén Liptóba vicispánnak. Akarik vinni Liptóba vicispánnak, de ű nem mén. Mindég ez(t) kajabálta. Mennek a falun köröszű(l), odaértek a kocsmáhó(z). Mikor odaértek, az(t) mondja az egyik:

— No, pajtás, mast erre birunk egyet inni. Ez többet, ne fé(l)ts, hogy megcsal!

A lovat megkötték kint egy fáhol, ők meg bementek a kocsmába. Hát egy pohár, két pohár, három pohár, egyik a másik után, ivogattak. De a Pétör feszt kiabáli, hogy ű nem lesz Liptóba(n) vicispán.

Azon a falun köröszű(l) meg egy kereskedő, szinte hajtott egy falka marhákat. Hát amint hajtja a falun köröszű(l), hát hallja, hogy kajabálnak. Vajon mit kajabálnak? Mikor odaér, hát a ló hátán a zsákba(n) kajabál. Odamegy a kereskődő, odaszól neki:

— Mit kajabál maga?

— Hát akarnak Liptóba vinni vicispánnak, én meg nem akarok menni. Nem is megyek, mer(t) én nem akarok lenni Liptóba(n) vicispán.

— No, gyüjjön ki! Majd elmegyek, leszek én. Ne féljen, leszek én Liptóba(n) vicispán.

— Ó(l)dja ki a zsákot!

Kereskődő kió(l)dta a zsákot, a Pétör kigyüött:

— No, most maga menjen bele, majd vizik Liptóba!

Mikor a kereskődő bement a zsákba, ez meg jól bekötte a zsák száját, hogy ki ne gyühessön esetleg. Azzal ott hagyta.

Akkor elment, összeszedte a marhákat, osztán hajti. De hát a kereskődő osztán lapított, nem szólt egyet se, várta, hogy hát majd.

Egyszer hát a tiszték bent:

— A — mondik magikba(n) —, a Pétör elhallgatott ám! Biztosan vagy elfáradt, vagy elaludt. No gyerünk, hát, menjünk mink is!

Kigyünnek, hát csöndesség van. De a Pétör akkor már

elment; nem gondó(l)ták. Fogta az egyik a nádpálcát, oda-
ment, jót rávágott a zsákra. Talán alszik a Pétör? Oda-
vágott:

— Leszel-e még Liptóba(n) vicispán?

— Leszek, uram, leszek, csak már mennénk.

— Maj(d) leszöl a Duna fenekén!

Akkor szűkít* a kereskődő, de nem töhet semmit. A zsák
be van kötve, ki nem gyühet.

Hát mennek. Mikor odaértek a Dunáhó(z), ott a híd.

— No, pajtás, ez csak addig él, ez(t) már viszi is a Duna,
ha a hídra érünk.

Mentek a hídon, bementek egy darabig. A zsákot lefor-
dították a ló hátáru, bumsz, bele a Dunába!

— Na, mast ne félj, ez meg nem csal többet senkit!

Hát csakhogy átértek a hídon, Pétör mög ott a Duna
szélin hajti a falka marhát.

— Hát te, Pétör, hol vetted ezt a sok marhát?

— Hüüm, hol vettem? Hát a Duna fenekérű(l) hajtom.

— Mi az, hát ott annyi van?

— Phőj, van ott annyi! Hát egy falkát bekanyarítottam,
ez neköm elég.

— Hát van még?

— De van ám! De mennyi!

Azt mondja a két tiszt egymásnak:

— Te, pajtás, gyere, menjünk osztán hajtsunk mink is
egy falkát!

A Pétör erre azt mondja:

— De, uraim, itt már én jól összeszedtem. Hanem men-
jünk vagy lejjebb, vagy följobb. Majd én megmutatom,
hogy hol menjenek le. Ott van sok.

Elvezette őket olyan helyre, ahon nem talál(l)t olyan
nagy forgót. Mikor odaértek:

* szűkölt.

— Na, itt menjenek le! Itt van ölég, itt maj(d) talá(l)-nak.

Hát mindjárt osztán nekiá(ll)tak vetközölödni. Hát az egyik mikor beleugrott, hát mikor förödik az embör, höc, höc, mindjárt izét ottan.

Odakiá(l)t a másiknak:

— Gyorsan iparkodj! Nem hallod, hogy nem bir velük, annyian vannak?

Az is beleugrott utána, és mind a kettőjüket elsodorta a víz. Ű meg hát összeszödte a ruháikat, meg a lovat, meg azokat a marhákat, akiket a keresködőtű(l) hajtott. Hát persze osztán útközbe(n) itt is, ott is, amott is, darabonként eladta.

Amikor eladogatta mind, mos(t) már nincs több, (ak)kor kimönt a falubú(l). Mönt egy darabig, akkó(r) leű(l)t az országút szélin. Levötte a sapkáját, a pénzt beleöntötte. Most megolvási, hogy mennyi a pénze, mennyi pénzt kapott.

Hát amint a pénzt ottan olvassa, hát egyszer egy nagy zajra tekint föl. Micsoda lárma az? Föltekint, hát lakodalmasak gyünnek sok kocsin. És ő még anná(l) jobban ott azt a pénzt mutogatta, olvasgatta.

Hát persze a lakodalmas népek közű(l) sokan ösmerték és tudták, hogy szegény ember vót. Hát megálltak ottan csudájára, hogy honnan van neki a sok pé(n)z? Hát megszólították:

— Te, Pétör! Hol vetted ezt a sok pénzt?

— Hm, hol vettem? Azon a hegyen tunnan, ezen a vő(l)gyön meg innen. Lapátta(l) lehet merni, annyi van. Hát elmentem én is, hoztam egy lapáttal, és mast megolvason, hogy mennyi.

Hát akkor ezök a lakodalmasok, egyik a másikának:

— Gyerünk mi is, hozzunk egy-egy lapáttal!

A pénz, az bolonddá teszi az embert, ugye? De hát osztán a Pétör nagyon messzire elkű(l)dte őket. Űgy elmentek

a lakodalmas népek, hogy csak a menyasszony maga mara(d)t.

Mikor azok elmentek, persze há(t) messzire kű(l)dté űket, (ak)kor a Pétör fölkő(l)t, oszt odament a kocsihoz:

— Ugy-e, kincsöm, nem lönné az én feleségöm?

Hát látta az is, hogy sok pénze van, azt mondja:

— Ennyi pénzér(t), hogyne!

Akkor fogta a sapkát, beleöntötte a kötényibe:

— Mast vetközz le! A ruhádat add ide, te meg a pénzt vidd el, ahova akarod!

Hát osztán az oszt elment a pé(n)zzel, ű mög fölült a kocsira, osztán fölö(l)tözött a menyasszonyi ruhába.

Mikor szépen fölkészült, hát egyszer gyűnnek ám a népek. De egyik jobban káromkodik, mint a másik. Szidták a Pétört, hogy ugyan becsapta űket. Odaérnek a kocsihoz, hát a menyasszony ott ül. Az mondják neki:

— Ugy-e, kincsöm, nem láttad, merre mönt el a Pétör?

— Hát elment, mit tudok én belüle, hová? Elmönt.

— No, hát ez aztán elbánt velünk, alaposan becsapott! No, hát most nincs más hátra, menjünk tovább!

Mennek osztán hazafele. Amikor hazaérnek, a lakodalom áll. Na, elgyütt a vőlegény és a menyasszony. Hát osztán a lakodalom áll, ugy-e, hát éjszaka is.

Hát egyszer elgyütt az az idő, hogy a vőlegény és a menyasszony elmennek aludni. Hát hova menjenek? Hát az asszonyok kiüzé(l)ték, hogy menjenek az istállópadra, mer(t) ott nem háborgati senki. Hát itt nem lehet, menjenek az istállópadra!

Bemennek, hát ott persze nem vót más, mint a létrát oda-támasztották, hogy menjenek föl. Amikor fölmentek, a létrát meg elvették onnan, hogy senki ne mehessen hozzájuk.

Ja, de az istálló meg tele vót kecskékke(l). Hát a Pétör fölhasznáta az alkalmat, amikor az asszonyok elmentek, űk

meg hogy má(r) majd lefeküsznek, egyszer azt mondja a Pétör a vőlegényinek:

— Má baj van!

— Mi?

— Hát ami a nótába(n) és mesébe(n) is van, mer(t) szükségre kell mennem.

— Ejnye, hát mért nem mon(d)tad, még lent vótunk?

— Hát most érott rám.

— Jaj, de hát most mi(t) csináljunk? Itten nem birsz a padláson, ugy-e, létra meg nincs.

— Nem baj! Hát te má(r) itt vagy gazda, te ösmeröd, tudod, keressé(l) valahun egy kötelet, s rákötöm a derekamra. Odagyüvünk a líkra, és te engömet leeresztöl, majd én lemögyök. Maj(d) ha készön löszök, akkor én szólok, és akkor te engöm fölhúzol a kötélön.

Hát jó(l) van, beleegyezött a vőlegény. Meg is hozta a kötelet. Pétör rákötte a derekára:

— No, hát most eressz le!

Jó(l) van, de az ajtót meg kivűrü(l) bezárták az asszonyok, hogy senki be ne mehessen hozzájuk. Hát ki nem mehetött. (A)k(k)or kapta a kötelet, leó(l)dotta a derekárú(l), odament a kecskékhöl, s amelyiknek jó nagy szarvája volt, a kötelet rátekerete. Akkor fölszó(l)t a vőlegénnek:

— Készen vagyok má(r), kincszám, húzzá(l)!

Nekiá(l)l) osztán, húzi a kötelet fölfelé. Hát a(z) persze meg osztán a kecske nekivette a lábát a falnak, mert nem akart menni, de ű csak húzza, csak húzza. Egyszö(r) leszöl:

— Ej, kincszám, de nehéz vagy!

Ez mög azt mondja neki:

— (Nem) baj, csak húzzá(l)! Itt van, mindjárt eléröd — (nyú(j)totta neki) — a két kezemet.

Hát megen csak húzi mindön erejébü(l), de nehéz. Ez meg mindég biztatta:

— Még egy kicsit, még egy kicsit! Mindjárt éröd a kezem!

Mikor má(r) annyira fölizé(l)te, hogy gondó(l)ta, hogy hát eléri a kezével, azt mondja neki Pétör:

— Add ide a kezedet, hagy fogjam meg!

Lenyúl a vőlegény. Ahogy lenyúl, hát érzi a bundát, szőrös. Visszakapta a kezét. Akkor egyet nagyot kiá(l)tott:

— Édösanyám!

— Há(t) mi a bajod?

— Szőrös vót-e ke(n)d, mikor ke(n)döt férhöz adták?

— No, no, dögölj, dögölj, ne lármázz olyan bolondokat!

De a Pétör meg egyre biztati:

— Add ide a kezedet, hagy fogjam meg!

Persze mikó(r) lenyúl, tapogati körű(l)-körű(l), hát négy lába van. Akkor megin(t) lekiált az anyjának:

— Édesanyám!

— Hát mi a bajod má(r) megint?

— Hát vót-e kendnek négy lába, mikor kendöt férhöz adták?

Pétör meg egyre biztati:

— Add ide má(r) a kezedet!

Lenyúl megen, hogy maj(d) megfogi a kezit, hát a szarváját találta el a kecskének. Megin(t) lekaját az anyjának:

— De hát, édösanyám, szarvája is vót kendnek, mikor férhöz adták?

Hát má(r) az anyja is kimönt a türelömbű(l):

— Te, asszonyok, gyerünk, nizzünk mög, mi(t) csinál? Hát nem alszik, olyan bolondokat beszél. Hát nizzünk mög, mi(t) csinál?

Hozzák a kulcsot és a létrát az asszonyok. Amikor az ajtót kinyiták, még az asszonyok ottan támasztották a létrát, kinyitották az ajtót, ez meg addig kiugrott. Nem vették észre. Pétör a derekárú(l) leódta a kötelet alól, nem vették észre.

Hát hova menjen, merre menjen? Kiment a kertnek. (Ak)kó(r) kiment, hát igaz, hogy sütét vót. Hát sok méhe is vót ennek a gazdának. Ráakadt ott a méhkasokra. Hát

ottan emé(l)geti a kaptárokat. Hát amék üres vót, nem vót olyan nehéz, egyszer alábújt valamelyik kaptár alá.

Ott mög a lakadalmas népek között, mer(t) hát vót mindönféle, vannak olyan huncut embörök, hát két fickó, olyan fiatal gyerkök összebeszé(l)tek, hogy elmönnek. Mer(t) tudták, hogy van nekik méhik, s most lakodalmaznak, mast nem veszik eszre, hát elvisznek egy kaptár mézet.

Hát osztán egy jó karót ott az udvarba(n) talá(l)tak, köteleket, miket. Kimentek a ker(t)be. Ugye, hát sötét van, nem látnak, hát majd amelyik nehezebb lesz, azt viszik el. Emé(l)getik a kaptárokat, hogy melyik nehezebb:

— Ez is könnyű, ez se jó.

A Pétör meg leste, mikor érnek má(r) oda úhozzá. Mikor odaértek, ű meg aláhúzódott a kaptár alá, ezök meg nem látták. Megemelik a kaptárt, hát ű belúrú(l) meg belekapaszkodott. Hát nagyon nehéz:

— Ej, pajtás, lesz ám méz, mer(t) ebben sok van!

Akkor rákötözték arra a rúdra, hogy maj(d) viszik. Hát amikor vitték a kertökön körösztü(l), mikor má(r) mennek, szép csendesken elmennek egy darabig, a Pétör kihajul a kaptár alúl(), osztán aki elő(l) ment, megrántotta a haját. Az meg, hát éjszaka sötét vót, meg hát meg is ijedt, az meg az(t) gondó(l)ta, hogy a másik, az rángati:

— Pajtás, ne huzgá(l)d a hajamat!

— Nem bántlak én, csak menjünk, vigyük!

Mikor elcsöndesödtek mégis, megin(t) kihajul a Pétör, megin(t) megránti az elsőnek a haját. Visszaszól a hátilsónak:

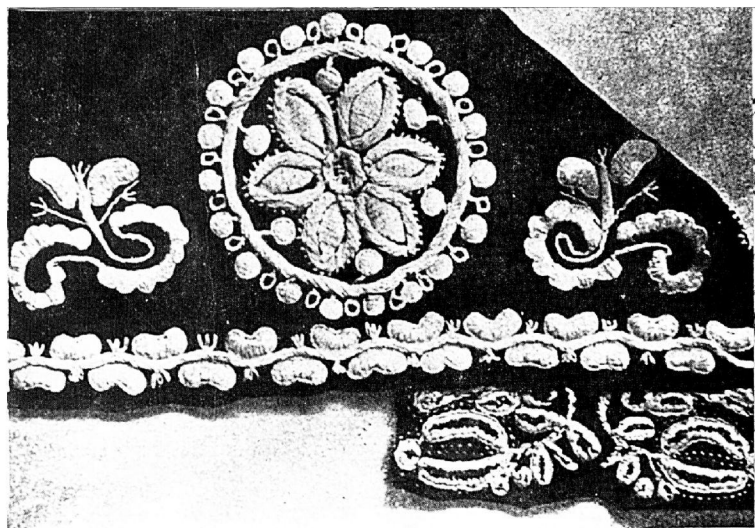
— Pajtás, ne bolondu(l)j, mer(t) eldobom!

— Nem bántlak én, csak menjünk tovább.

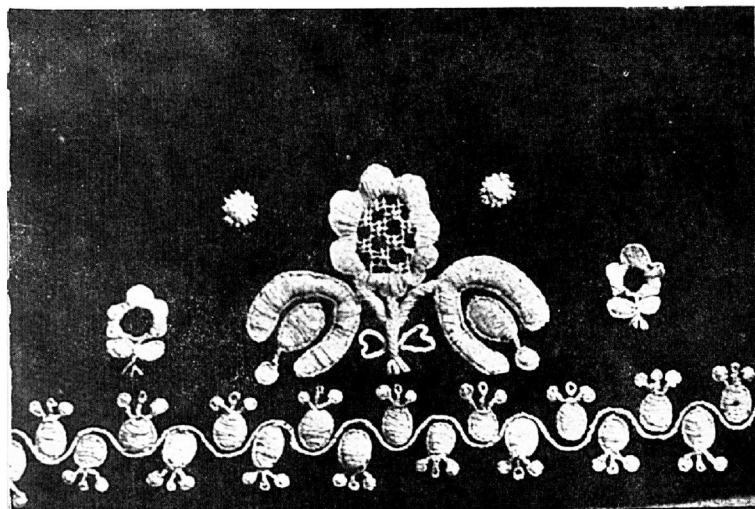
Mikor elcsöndesödtek, a Pétör megin(t) kihajult, megin(t) megránti az elsőnek a haját.

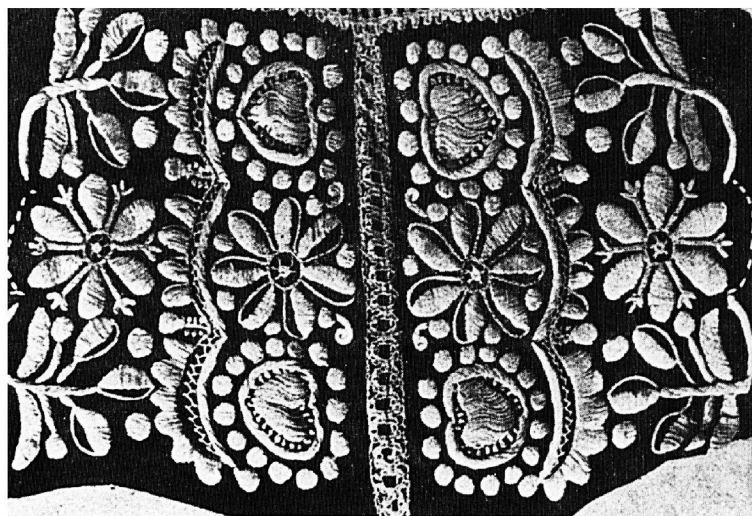
Az első aztán kapta, eldobta a rudat, nekiesött a hátilsónak, vereködtek:

— Ej, az anyád erre-arra, mit izé(l)sz velem?!

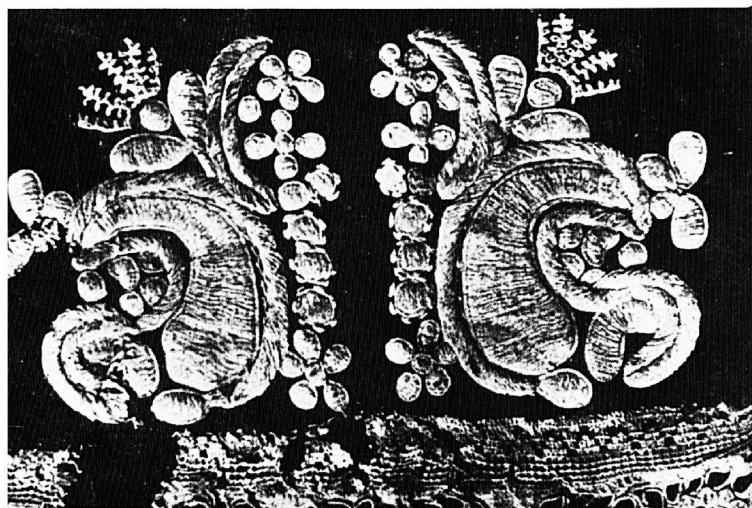
1
2

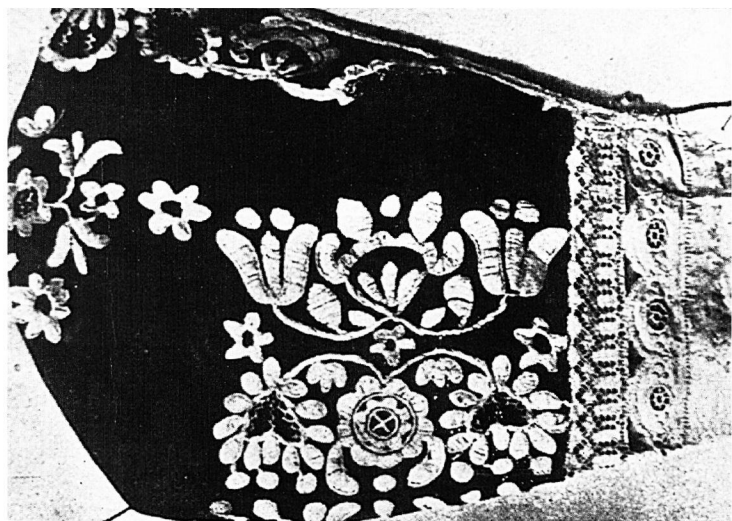

3

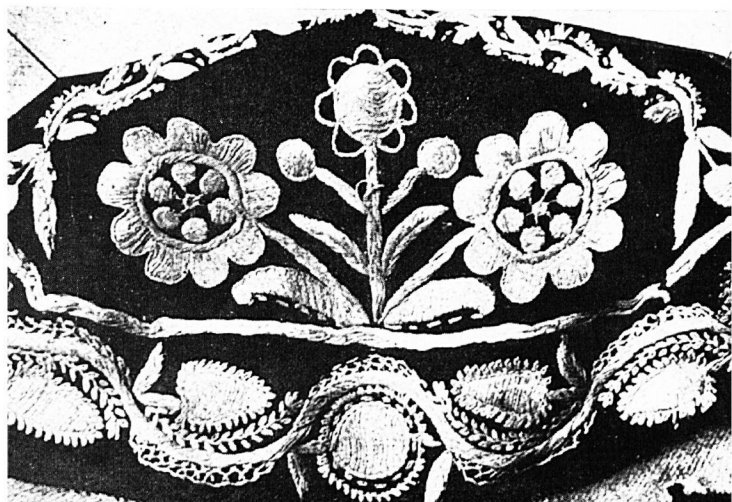
4

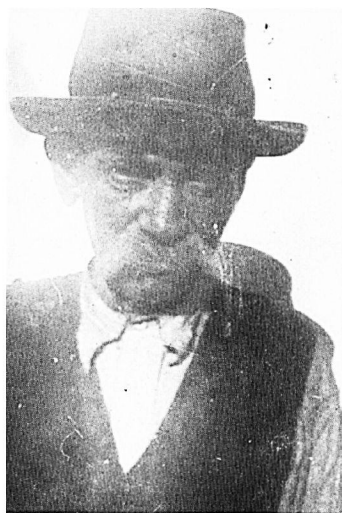

5

6

$\frac{7}{8}$

$\frac{9}{10}$

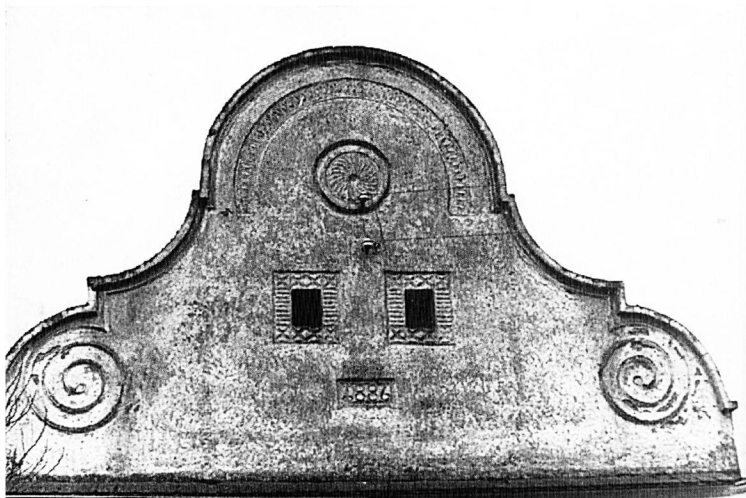
11
12

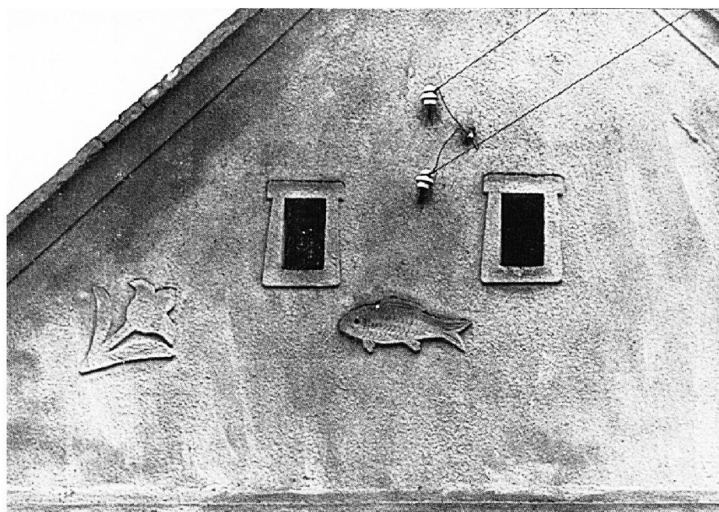

13

14

15

16

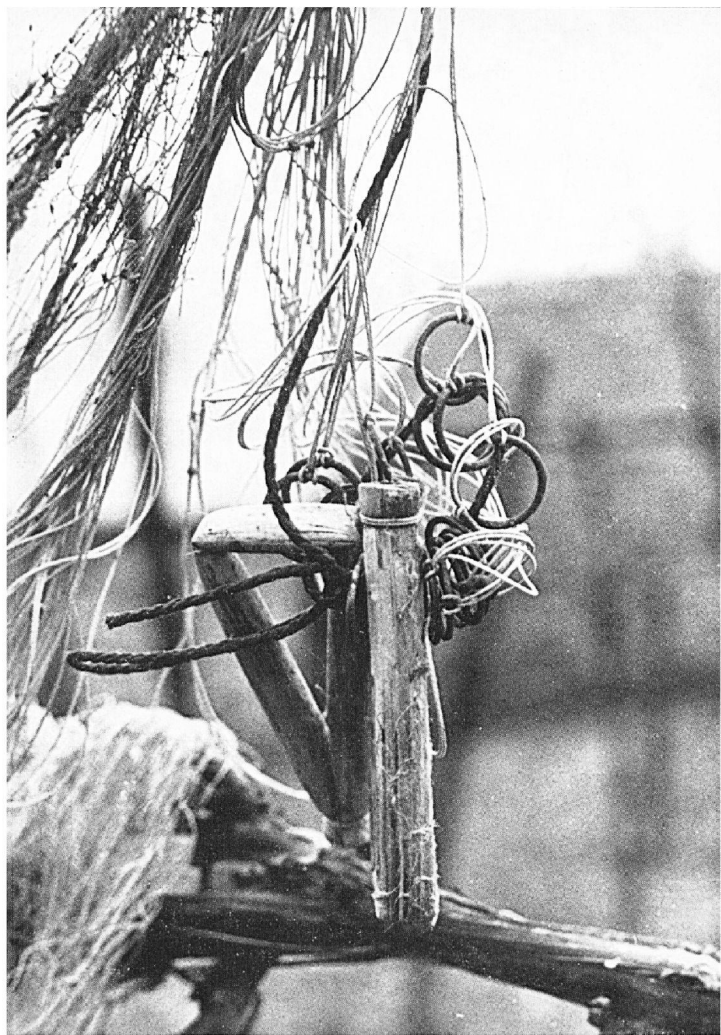
17

18

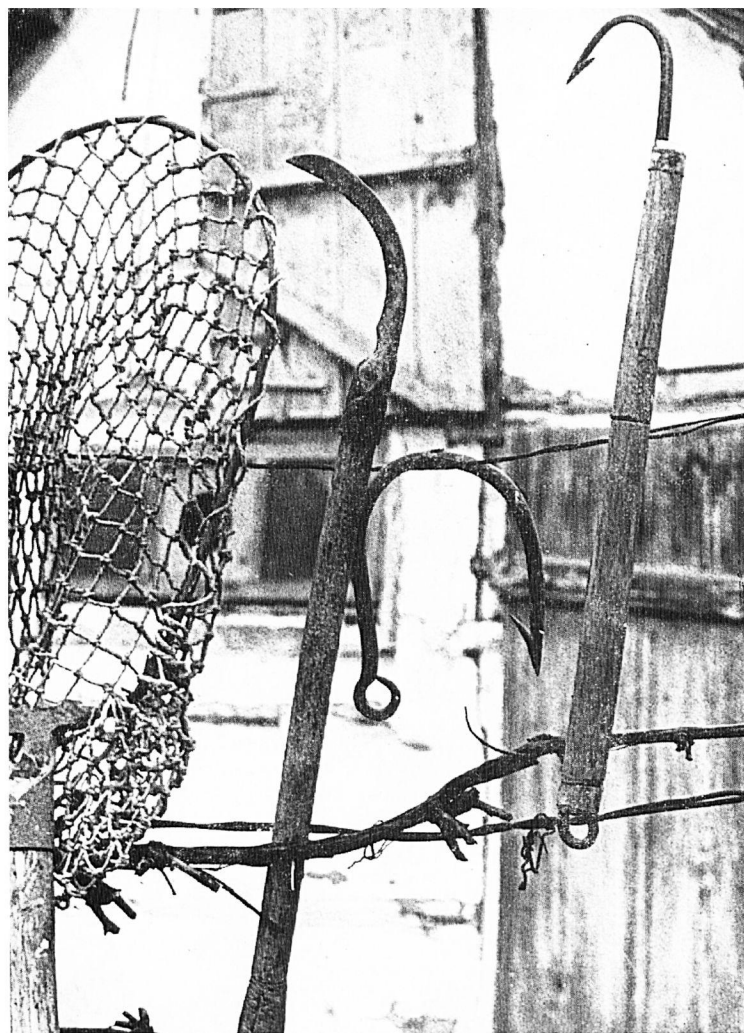

Azok persze összevesztek. Még azok ott veszekö(d)tek, a Pétör kiugrott a kaptár alú(l), elszaladt. Még talán most is szalad! Azok meg talán most is veszekszenek, ha meg nem haltak!

Itt a vége, tedd a jégre!